

המראה האחד עשר

"רחמנות אלי" "הצלב המפואר צריך להידמות
לעיר ירושלים במידתו האנכית (738 מטרים),

הוא צריך להאיר באור גדול."

יום שישי 5 באוקטובר 1973 19:00.

האל הופיע במקום הלחם הקדוש המוצג כמו בפעם הקודמת.

ישו היה במקום הקדוש, לא ראיתי עוד לא את המזבח ולא את המקום הקדוש, האור היה במקום.

ישו הופיע לידי, מוגבה קצת. רגליו מונחות על אבן שטוחה, וליד האבן הזאת, יש כמה אבנים קטנות. רגלו הימנית קדימה ונגלית, כמעט עד הקרסול; הרגל השמאלית מוסתרת בשמלתו, ואני רואה רק את קצה הרגל. שמלתו לבנה כשגל קשורה למותן על ידי אבנט; הצוארון מעוגל ומקופל אבל הצואר קצת חשוף. השרוולים די רחבים, כמו אלה של גלימה; אין כול פתח נראה לעין כדי ללבוש אותה.

שערות די ארוכות נופלות על הכתפיים, ידיו ופניו מזרות מאוד - מכול מקום האדון

אמר לי: "ידיו ופניו זוהרות כשמש" וזה בדיוק כך - כול זה נפלא.

מבטו אהבה וטוב לב, אני מדגישה את המשפט הזה, הוא בעצמו אמר לי אותו.

הוא חייך אלי, הידיים מושטות אלי, כאילו לקבלני, השתחויתי, הצדעתי, אחר כך כרעתי על ברכי, הצטלבתני, עשיתו בלי שישו אמר לי זאת, אבל זה, ללא ספק הוא שדחפני לעשותו - אני, צריכה לעשות את זה. איני יודעת אם אתם מבינים אותי, אבל ישנם דברים שקשה להסביר.

ישו נשאר כמה רגעים בשקט. נשארתי כך מתפעלת מהדבר הנפלא הזה; חיפיתי

שיאמר לי משהו. אחרי כמה דקות ישו אמר לי:

"אמרי לאנשים הנוכחים פה שיאמרו איתך את התפילה

שלימדתי אותך, ואחר כך כמה עשרות מחרוזות."

העברתי את המסר. כמו בפעם האחרונה, האדון קרא לי את המסר, לאט, לאט,

בהביטו בי. חזרתי על כול משפט אחריו.

"רחמנות אלי, לכול אלה המגדפים אותך.

סלח להם, אינם יודעים את אשר הם עושים."

"רחמנות אלי על שערוריית העולם.

גאל אותם מרוח השטן."

**”רחמנות אלי לכול אלה המפנים לך עורף.
תן להם את הטעם של סעודת הקודש.”**
ישו עצר לרגע, ואמר לי :

**”מי שעושה את רצון אבי ואוכל מן הלחם הזה יחיה
לנצח באור הזה.”**
אחר כך הוא המשיך :

**”רחמנות אלי, לאלה שיבואו להתחרט לרגלי הצלב המסואר, שימצאו
את השלווה ואת השמחה באל גואלנו.”**
**”רחמנות אלי, כדי שמלכותך תגיע, אבל גאל אותם, יש עדיין זמן -
כי הזמן קרוב, והנה אני בא.
אמן. בוא, האדון ישו.”**

אחר כך ישו אמר איתי את עשרות המחרוזות. אמרנו זאת ביחד, לאט ; חיפיתי כול
”אני מצדיע לך, Marie” כדי לחזור איתו. כה מרגש לומר את המחרוזת הזאת עם ישו.
לא אמרתי אותה כה לאט בחיי. אחרי עשרות מחרוזות, ישו אמר לי :

”אדון, הפץ בעולם כולו את האוצרות של הרחמנות האינסופית.”

אני חושבת שלא חזרתי על המשפט הזה, בהיותי מרוכזת בנוכחות המקסימה של ישו.
הייתי נשארת כך, בלי סוף, להתפעל ממנו, בלי לומר לו דבר, בלי לבקש ממנו דבר. מכול
מקום אין מה לבקש. אני תקועה במקום. יקרה כול דבר, אפילו ברק, לא אשמע דבר, לא
אזו, הנוכחות הזאת כה מקסימה.

כך וכך, כאשר ישו כאן, אני לא על האדמה. איני רואה ואיני חושבת על כלום מכול
הסובב אותי. זהו קסם לעיניים ולרוח שלא ניתן להסביר, צריך באמת להיות בזה. אף מילה
אינה יכולה להסביר את מה שאני מרגישה, אפילו במשפטים היפים ביותר.
לכול אלה המטילים ספק, אני יכולה לאשר שיש עולם אחר מזה שאנחנו רואים.
והנפלא יותר, זה העולם שאין רואים אותו, אי אפשר לתאר אותו לעצמנו !

אחרי התפילה, ישו אמר לי, בהמשיכו להביט בי :

”אמרי זאת בקול רם :

הצלב המפואר (ברגע זה הסתפל במבט טובב בכול הקהל) המוקם על ה Haute-Butte, צריך להידמות לעיר ירושלים במידתו האנכית. זרועותיו צריכות להזדקר מהמזרח למערב. הוא צריך להיות באור גדול מאוד.”

בצורה חמורה ישו אמר לי :

”כך הוא הסימן של בן האיש.”

ואחרי כמה שניות :

”דאגו לחפור 100 מטרים ממקום הצלב המפואר, בכיוון זרועו הימנית, מים יפרצו. תבואו פולכם להתרחץ כסימן להיטהרות.”

אחר כך ישו התכופף אלי ואמר לי בצניעות, בלי לבקש לומר זאת בקול רם - אמרתי זאת רק ביום ראשון לאדון הכומר :

”היו תמיד בשמחה, אל תצטערו לא על השואה הכללית, פי כול זה יקרה. אבל הגה מופיע בשמיים הסימן של בן האיש. ועכשיו צריך להתקיים זמן האומות. כולם יפו את החזה אחרי התנצרות העולם כולו, אז אחזור בתפארת.”
כמה שניות ישו הביט בי עוד. חייך אלי ונעלם.

המראה השניים עשר

Dozulé היא פעת עיר ברוכה וקדושה”

יום שישי 2 בנובמבר 1973 - 00:19 (יום המתים).

האור הופיע, אז ישו הציג את עצמו, ברגיל, הידיים פתוחות. הוא חיך אלי, אחר כך הוא הרים את ידיו בצורת צלב; ראשו היה מוטה קלות לצד ימין כאילו עמדו לצלוב אותו, אבל לא היו לו פצעים. מכול מקום, מעולם לא ראיתי את פצעיו.
הוא אמר לי בצורה חמורה:

Dozulé' היא פעת עיר ברוכה וקדושה.

אתם חיים את הזמן של המאמץ העליון של הרע נגד ישו.
השטן משוחרר מפלאו. הוא שוכן על פני הארץ כולה."
ישו מדבר אלי תמיד לאט. ביום הזה, קולו היה חמור מאוד. הייתי עצובה מאוד בראותו כך. אחר כך אמר לי:

"ג'וג ומג'וג, מספרו אינו ניתן לחישוב.
יקרה מה שיקרה, אל תדאגו. פולם ייזרקו באש למאות
הבאות.

מאושר הוא האדם המתפתה על ידי האל העליון."

אחר כך ישו הוריד את הורעות ואת הידיים. הוא שב לתנוחתו הרגילה, זאת אומרת, הידיים מושטות אלי, אחר כך, הוא חיך אלי ארוכות ואמר לי:

"המסר הזה לך הוא:

מאושר מי שמתפתה רק על ידי האל העליון, כי אבי הוא רק טוב לב.
הוא סולח לחטא הגדול ביותר ברגע האחרון של חייו.
אמרי לג'וססים המתחרטים, שפכול שגדול החטא, באותה המידה תהיה גדולה רחמנותי.
ברגע שנשמתו עוזבת את גופו, היא נמצאת באור המקסים הזה. אמרי להם.

דברי ישו."

אחר כך הוא נתן לי מסר חמור מאוד להגמון, אחר כך מסר אישי מאוד הנוגע לי, שאני צריכה לשמור בסוד כול חיי.
אחר כך ישו נעלם.

יום שישי 7 בדצמבר 1973 .

ביום השישי הראשון הזה של חודש דצמבר, חיכיתי הרבה זמן. אחר כך ב 19:45 עזבתי את הכנסייה. ליבי היה כבד, הדמעות בעיני, ישו לא בא. אבל אני יודעת שאפילו בלי לראות אותו, הוא פה. הוא תמיד כאן איתנו, לכולנו. בחיינו היומיים, ישו פה, תמיד נוכח. אבל לראות אותו, הוא כה יפה, כה מקסים ; האור הזה הוא בזהר כזה !... ופניו, מבטו, גודלו !... הגודל הזה... כול הדבר הזה יפה ביותר. כול זה הוא מיוחד במינו. שום דבר אחר, לא, שום דבר אחר... רק ישו לבדו. ישו שלי, לו ידעת כמה אני אוהבת אותך - והוא יודע.

המראה השלושה עשר

”למה תיָראי ? למה את מפקפקת ? אני פה !”

יום שישי 4 בינואר בינואר 1974 ב 16:15.

לא יכולתי להשתתף במסה הבוקר, לצערי הרב, כי היא היתה ב 8, ועלי להכין את הילדים להובלים לבית הספר ב 8:30. בשעה תשע הלכתי לבקר במקום הלחם הקדוש המוצג. חורתי ב 11 להכין את הארוחה לבעלי, לאמי המבוגרת ולשני הילדים החוזרים לאכול את ארוחת הצהוריים. אחרי הצהוריים חורתי לפנימייה לגהץ אצל האחיות. בין שתי עבודותי עלי היה לבקר במקום הלחם הקדוש.

בשעה שתיים הגעתי לקפלה של בית הספר St Joseph . נשארתי עד שלוש כדי לעבוד את ישו נוכח כאן. אחר כך הלכתי לטלפן במשרד של האחות Bruno כדי לקבוע תור לרופא לביתי הבכורה. אבל במקום לחזור ולגהץ, לא יכולתי שלא לעבור דרך הקפלה, כאילו דבר אמר לי : ” צריך ללכת”. כה יפה, כה נעים לעבוד ולאהוב את ישו. ישו פה מאושר ! אני חושבת שלא יכולתי לעזוב את מקומי. הרגשתי תקועה במקום. אני חושבת שהייתי נשארת תמיד. במקרים האלה אני מרגישה את רוחי כה מאוחדת לרוח ישו.

אבל הזמן רץ בלי שאני מרגישה בכך.

פתאום שמעתי את הצלצול ב 15:16 בכנסייה. היו לי עוד כעשר מחרוזות לומר לפני השיבה הביתה, כי ילדי ישובו עוד מעט מבית הספר והייתי צריכה ללכת למענם, כי הם אוהבים למצא אותי בבית כאשר הם חוזרים מבית הספר.

התחלתי, אם כן את עשרת המחרוזות האחרונות. פתאום, אני שרוייה לגמרי בתושך. לו ידעתם, כמה פחדתי ; לא יכולתי שלא לצעוק בקול רם. נאלצתי לקרוא לכומר ולומר לו : "איני רואה דבר", כי הייתי שרוייה לגמרי באפלה . הרגשתי את עצמי נבוכה, לבי היה דופק חזק מהפחד.

אחר כך שמעתי את הכומר מתקרב אלי ואומר לי בקול שקט מאוד : " אל תפחד, היי סבלנית, חכי כמה רגעים, זה יעבור."

ראיתי שלא היה מודאג (אמרתי לעצמי, רואים שהוא אינו במקומי), אחר כך אמר לאחות

Marguerite : "לכי מהר לקרוא לאחות Bruno."

כאשר שמעתי מישהו נכנס, חשבתי שזאת היתה האחות Bruno. שאלתי אותה, אם אמנם זאת היא, והיא ענתה לי : "כן, זאת אני."

ביקשתי ממנה ללוות אותי הביתה. הייתי מודאגת, שאלתי את עצמי מה יהיה איתי. חשבתי על המשפחה שלי, על ילדי. לא לראות עוד. כמה הייתי עצובה, אלי !

ישו, אמנם, אמר לי שאסבול למען החוטאים, יום אחד אחרי ביקור, אבל לא אמר לי שאהיה עיוורת. ישו אמר לי מה יהיה עם גופי, ובמיוחד, שאסבול הרבה ברוחי, אבל הוא לא אמר לי לא לגלות את זה. אם אמרתי זאת, זה היה מפחד, כאשר נמצאתי באפלה. בשעה זאת של אחר הצהריים, גם לא חשבתי שהדבר בא מישו ; לא היה הזמן, בפעמים הקודמות השעה היתה 19:00.

אחרי המועקה האיומה הזאת (פתאום באפלה הגדולה של העיניים אבל גם של הרוח), השמחה שוטפת אותי. מכול מקום הכומר אמר לי זאת, מייד כאשר הבחין בכך.

עיני מצאו את הברק שלהן; הפחד, העצב משתנים לשמחה גדולה, לשלווה שלא תתואר. אני מתארת לעצמי שפכה זה, כאשר מישהו גוסס סובל במיטתו; כאשר הנשמה עוזבת את הגוף, אינו סובל עוד ; אחר כך, בבת אחת, הוא מוצא את עצמו ברכות הזאת, באור הרוחני ; הוא שינה את קלסטר פניו עם ישו.

לא הייתי עיוורת ; מכול מקום, אני חושבת שצעקתי את הדבר בקול רם : "לא איני עיוורת" ; רק הרגע גיליתי את האור. כן האור הופיע באותו מקום הלחם הקדוש יפה, זורה, צח מתמיד.

כרעתי בדרך, במקום בו הייתי בחלק התחת של הקפלה, על יד הכיסא. אני חושבת שהייתי צריכה להיות כולי חייכנית, פה מאושרת הייתי לגלות את האור... מאפלה לאור גדול, ואיזה אור, האור היפה מכול האורות.

אחר כך ישו הופיע.

ישו פה טוב. יכול היה להשאיר אותי עד סוף ימי. הייתי בין ידיו. כולנו בין ידיו. הוא האדון, הוא עושה פרצונו. צריך להודות לו על כול החסדים שהוא מעניק לנו. אם אנחנו רואים, שומעים, הולכים, יש לנו הברייאות, אם אנחנו מאושרים, זה בזכותו, רק בזכותו. הוא יכול לקחת לנו את כול אלה ברגע אחד. אבל אם אנחנו סובלים, אם יש לנו הצרות יום-יום, גם הוא מאפשר לנו זאת, כדי להגיע לשמיים.

צריך לתת את הכול לישו: שמחותינו, צערנו, ודרכו, עמו, אנו סובלים את הכול. הפעם הזאת היד הימנית של ישו היתה על לבו, והורוע השמאלית לאורך גופו. הוא חיך אלי, ואחר כך אמר לי:

“למה את מפתרת? למה את ממקפדת? אני פה.”

אמרתי לישו: “אדון, פחדתי, חשבתי שאהיה עיוורת (אני חושבת שאמרתי את זה בקול רם).

אחר כך ישו אמר לי:

“אמרי להם שכול אדם על הארץ הזאת הוא כך בחשכה.”

אמרתי את זאת בקול רם, ואחר כך ישו אמר לי:

“נשקי את האדמה שלוש פעמים בחרטה בגלל חוסר האמונה.”

עשיתי, אם כן את התנועה הזאת, אחר כך ישו, לאט, הזיז את ידו מלבדו וקרבה אותה אלי לסמן לי להתקרב. בתנועה הזאת אמר לי:

“התקרבי עד הלום והצדיעי.”

התקדמתי, מלמטה במקום שנשארתי, עד המזבח, עד ישו. הייתי קרובה אליו. הצדעתי כפי שישו לימדני.

ישו השיב את ידו אל לבו. הייתי על ברכיי, קרובה מאוד אליו והוא אמר לי:

”הואלי לחזור על דברים אלה :

**Ecce Dominus Noster cum uirtute ueniet et
illuminabit oculos seruatorum Suorum. Laetamini
in Domino, laetamini cum Magdalena. Paratum
cor ejus : ' Speravi in Domino ut se simplicitas
prodit amabilis**

(הנה אדוננו יבוא בעוצמה ויאיר את עיני משרתיו. שמחו באל, שמחו עם Madeleine
לבה מזכן : קיויתי באל, כדי שהפשטות החביבה תשקף אותו.)
ישו אמר לי את המשפטים האלה לאט, לאט, בסדר שכעת כתבתי. אחר כך אמר לי :

**בֹּלַע פֶּעַם שֶׁתְּחֻזְרִי לִמְקוֹמְךָ, אַחֲרֵי כֹּל סְעוּדַת קוֹדֶשׁ, הַנִּיחִי
אֶת הַיָּד הַשְּׂמַאלִית עַל לִבְךָ וְהִימְנִית שְׁלוֹבָה מֵעַל.”**

ישו עשה את התנועה הזאת בעת שהסביר לי ; חיקיתי אותו.
ישו חייך אלי כמה רגעים, אחר כך נעלם.
שמרתי את הידיים מונחות כך, עד שחזרתי למקומי.

ביום השישי הראשון של חודש פברואר 1974
ישו לא הופיע.

המראה הארבעה עשר

**”שמחי כי הזמן בו בן האיש
יחזור בתפארת קרב.”**

האחד במרס 1974 ב 15:40.

(בקפלה נוכחים הכומר, שלוש אחריות וארבע גשים.)

הנה האור.

ישו הופיע באותו המקום, כרגיל, הידיים מושטות אלי כדי לקבלני. הוא חיך אלי,
נשוא את עיניו השמימה, המבט חמור ורחוק ואמר לי :

”הואילי בטובך לחזור על דברים אלה :”

הוא הרים את הזרועות בצורת צלב, אבל גבוה יותר.
ישו אומר לי לאט כול משפט שאני אומרת זה אחר זה :

"Ecce cujus imperii Nomen est in aeternum. Quae videt Me, videt et Patrem Meum. Magdalena ! Annuntiate virtutes ejus qui vos de tenebris vocavit in admirabile Lumen Suum. Nolite timere, Deum benedicite, et cantate Illi ."

(הנה זה בעל השם הנצחי, זאת שרואה אותי, רואה גם את אבי. ! Madeleine בשרי את הנפלאות של זה שקרא לך מהאפילה ולאורו הנפלא. אל תיראי, ברכי את האל ושירי למענו.)

ישו ממשיך :

” אני אור העולם והאור זורח באפלה שלא הבינה אותו.”

”חרטה, חרטה, חרטה. נשקי את האדמה שלוש פעמים בחרטה בגלל חוסר האמונה בעולם.”
אחר כך ישו שב לתנוחתו ברגילה :

”היום, ישו מנצרת, בן האיש שקם לתחייה, מבקרני בפעם השמינית.

ידיו, פניו המאירות כשמש, בגדיו לבנים כשלג, מבטו הוא אהבה וטוב לב.

אהבו את רעכם פמי שאני אוהב אתכם, שמבטכם יהיה אהבה וטוב לב לכול אחד מכם.

נשקי אדם נוכח באהבה ובחסד.”

גישקתי את האדם הראשון הנמצא כאן ; זאת היתה האחות Marie של חג ההעלאה,
הראשית מ Blon.

אחר כך ישו מוסיף :

**"התנועה הזאת היא סימן לאהבה ושל פיוס לעולם כולו.
שמחי, Marie, אמר שר המלאכים גבריאל, להתעברות בן
האיש."**

ובנימה המורה :

**"לאמיתו של דבר, אני אומר לך, היום יהיה אותו דבר.
שמחי, כי הזמן בו בן האיש ישוב בתפארת קרב.
שמחי, שמחי בלי הרף באל, ששמחתך תיודוע לכול האנשים בזכות
המילים שזה עתה שמעת, בזכות שמי."**
ואחרי כמה רגעים :

**"שכול אחד מכם, בשקט לבבו, מבקש מהאל את החסד שהוא רוצה ;
עוד היום הוא יינתן לכם."**

נשארתי כמה רגעים שותקת. שמעתי את הדברים החמורים מאוד שישו אמר לי. לא
העזתי לחזור עליהם מחמת חומרתם. חשבתי שרק הכומר או הכמרים צריכים היו לדעתם,
כי ישו אמר לי :

**"אמרי לבנסייה שתחזור על מסר השלום שלה לעולם כולו, כי
השעה חשובה. השטן מנהל את העולם, הוא ספתה את הרוחות, גותן להם
את היכולת להרוס את האנושות ככמה רגעי.
אם האנושות לא תתנגד, אניח לו לפעול, וזה יהיה אסון, שלא היה
כמותו מאז המבול-**

וזאת לפני תום המאה."

"כול אלה שיבואו לחזור בתשובה לרגלי הצלב המפואר יינצלו.

השטן ייהרס ולא יישאר אלא שלום ושמחה."

אחר כך ישו נעלם.

המראה החמישה עשר

"הצלב המפואר יקח כול עוון"

יום שישי 5 באפריל 1974 ב 15:40.

בקפלת St Joseph, הילת האור הצטיירה במקום של תיבת הראוה, אחר כך אני רואה את ישו, הידיים מושטות אלי כאילו לקבלני. התפעלתי ממנו ארוכות - זה כול כך מקסים. הוא חיך אלי.

אמרתי לו בקול רם: "אם אתה הצלוב, למה איני רואה אף פעם את הפצעים שלך?" (האדון הכומר ציווה עלי לשאול את השאלה הזאת).

הוא המשיך לחייך אלי. איזו נעימות בלתי מוסברת חשתי ברגע זה, לא הרגשתי את עצמי על הארץ.

ישו הרים את ידו הימנית עלי, ואמר לי:

"השלום עליך."

"אמרי זאת בקול רם."

ישו שב לתנוחתו הרגילה ולא חיך עוד.

"ישו שואל: למה המבוכה הזאת, למה מחשבות אלה עולות בך? אתם הכמרים שעליכם מוטלת המשימה לבצע מה שאני מבקש מכם, האם יותר קל לקרא לנס בראותכם את המים פורצים מההר, מאשר לשמוע את שפתת האל מבטאת מילים שאינה מכירה?

אנשים בעלי אמונה מעטה, זכרו את דברי."

(קולו של ישו היה חמור)

"אלה שיבואו בשמי ידברו שפות זרות להם."

אחרי רגע של שקט, ובלי לבקש לחזור על כך:

“אל תסקפקי, קומי, נגעי בידי.”

קמתי. ישו הציג לי את ידו השמאלית, אחר כך את הימנית ; לקחתי, אם כן, כול יד
בשתי ידי. הוא אמר לי :

“אל תסקפקי עוד, לרוח אין ידיים, בשר.”

חזרתי למקומי, על הברכיים לפניו, והוא אמר לי :

“אמרי להם זאת” : (חזרתי אחריו בקול רם)

“אל תסקפכו עוד, זה ישו הקם לתחייה שאני רואה היום

בפעם השביעית. זה עתה נגעת בידי.”

אחר כך שאלתי : “אדון, איפה צריך לחפור כדי להשיג מים ?” ישו ענה לי :

“הצלב המואר צריך להיות מוקם על ה Haute Butte, הקרובה
ביותר לגבולות השטח של Dozulé, במקום המדויק שבו נמצא עץ
הפירות, עץ החטא, כ הצלב המואר יקח כול עוון.

זרועותיו צריכות להזדקק מהמזרח למערב. כול זרוע צריכה להיות בת
123 מטרים וגובהו פי שישה. החל ב 123 המטרים האלה, מקום בו יהיה
הצלב, שצריכים להימדד מאה המטרים.

אחר כך, דאגו לחפור בריכה של שני מטרים על מטר וחצי ומטר אחד
עומק. עשו גדר, מים יפרצו ממנו.”

אחר כך ישו מוסיף :

“אם לבכם יבש, יהיו מעט מים, ומעט יינצלו.”

אחר כ הוא אמר לי :

**"Dos amici Mei estis si feceritis quae Ego praecipio
vobis, dixit Dominus ."**

(אתם רצי אם תעשו את אשר אני מצווה אתכם, אמר האדון)
ישו מוסיף :

“הניחי את היד השמאלית על לבך והימנית עליה.”

אחר כך ישו נעלם וחזרתי למקומי.
אם ידעתם כמה מאושרת הייתי. בפעם הראשונה שאני רואה את ישו, התחשק לי
לצעוק להם את שמחתי. אמרתי זאת לאדון הכומר ולאיש מיוצאי מהקפלה.
“ישו באמת חי ; נגעתי בידיו ; אלה ידיים מבשר בדומה לשלנו, הן לחות. זה היה
נפלא.”

ישו חי באמת, קם לתחייה, בשר ודם. בכיתי משמחה ; שמחה נפלאה השוטפת את
רוחי. התחשק לי לשיר, מכול מקום ביקשתי שישירו את ה"Magnificat". כה גדולה
היתה שמחתי.
צריכים לשמוע בקול הכמרים, להגמונים : צויתי לא לומר דבר, זה אשר עצר בידי ;
אחרת רציתי לצעוק את שמחתי לעולם כולו, כדי לתת את השמחה של ישו שקם לתחייה
לכול אלה המפקפקים.

יום שישי הקדוש 12 באפריל 1974

אחר הצהריים, אחרי הספמה בין האחיות Bruno ובעל השטח, שלושה אנשים חפרו
את הבריכה. היה קר, ועל תגור חימום בכוהל, בתחתית הבריכה הנחפרת, האחיות Bruno
חיממה קפה למתנדבים...

הערת ההוצאה לפועל : המהדורה הראשונה של המסרים על ידי Gérard Cordonnier
העירה (k §) : ביום שישי 5-4-74 הוכתב " כול זרוע צריכה להיות לה 123 מ' וגובהה
פי שישה = 738 מ'. שלושה צלבים צויירו עם רוחב קורות של 21 מ', 42 מ', 60 מ'."

המראה השישה עשר "מיהרו להקים במקום את הצלב המפואר"

יום שישי 3 במאי 1974 מ 17:10 ל 17:25.

האור הופיע, אחר כך ישו, הידיים מושטות אלי כדי לקבלני ; הוא חייך אלי. אני כה מאושרת, הייתי נשארת לנצח בנוכחותו. הוא אומר :

"אמרי זאת בקול רם :

הפומר אינו טועה, העץ המכופף הזה הוא סמל החטא.

עיקרו אותו לפני שהפירות יופיעו, ומיהרו להקים במקום את הצלב

המפואר, כי הצלב המפואר יקח על עצמו פול חטא."

רגע לאחר מכן, ישו הניח את הידיים יחד על חזהו. הוא הביט בי בעצב, ראיתי שתי

דמעות זולגות מעיניו. בכיתי ברגע הזה, ישו היה כה עצוב. הוא אמר לי :

"הוי לאנושות כולה, אם אין מים⁵ בבריכה הזאת בחמישים יום אחרי

התגלותה, פי השטן מונע את ההיסהרות מהרוב. זכרו את דברי, אניח לו

לפעול בגלל חוסר האמונה."

רגע לאחר מכן :

"אמרי לכנסייה שתשלח מסרים לעולם כולו ושתמהר להקים, במקום

שצויין, הצלב המפואר לרגלי המקדש. כולם יבואו לחזור בתשובה ולמצא

בו את השלווה ואת השמחה. הצלב המפואר, או סימן הבן של האיש, היא

ההודעה של החזרה הבאה בתפארת של ישו שקם לתחייה.

כאשר הצלב יועלה מן הארץ, אמשוך את הפול אלי."

ישו אמר לאחר מכן :

”מצאי אחד עשר אנשים בעיר הברוכה והקדושה הזאת, הם יהיו תלמידי. הם יגבו כסף מדלת לדלת בשמי להקמת הצלב הממואר. והנה הדברות שעל כול תלמיד לכבד :

- **עבדו עד להקמת הצלב הממואר ;**
- **היו צנועים, סבלניים, רחמניים, כדי שיפירו בכם את תלמידי ;**
- **אל תחפשו כול תועלת אישית, רק זאת הקשורה להקמת הצלב הממואר, כי כול אדם שיבוא לחזור בתשובה ייגאל.”**

אחר כך ישו אומר לי, בלי לבקש לחזור על דבריו :

”אמרי לבומר, שאני מבקר אותך בפעם השבע עשרה, כי הצלב הממואר, זה גם ישו שקם לתחייה.”

יחד הו ישו ושלם.⁶